

Oznanila

**Župnija Dobropolje - Videm,
Letnik 51**

št. 26, 22. december 2024

BOŽIČ 2024

»Božična noč, kako si sveta, prinesla zemlji si Boga,« poje naša lepa božična pesem. Bog je v Jezusu prinesel luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, seveda, če se mu damo razsvetliti. V božični poslanici piše nadškof Zore vsem. »Bog stoji pred vrati in čaka, da mu bomo odprli, da nas bo mogel obdariti s seboj.« Ko začenjamo sveto leto, mu res vsi odprimo vrata svojega srca in videli bomo, kako lepe in velike reči zna Bog narediti v vsakem človeku.

**Blagoslova in miru v božičnih praznikih ter sreče in Božjega varstva želijo vsem
Vaši duhovniki.**

SVETI VEČER

je letos v torek. Že v nedeljo bomo blagoslovili vodo za kropljenje na svete večere na Vidmu, v Ponikvah in Kompoljah. Blagoslovljena voda ima veliko moč, če jo z vero uporabljamo, zato pokropite svoje domove, pa tudi sosedove, če tega ne delajo več. Skupna molitev predira oblake, kličimo z njo Božji blagoslov, ki smo ga vsi tako potrebni.

Na sveti večer je prva sveta maša v farni cerkvi že ob 17.00, da je potem še dovolj časa za domače praznovanje svetega večera. Polnočnica v Ponikvah je vsako leto ob 22.00, v farni cerkvi pa je polnočnica ob 24.00.

SVETI DAN praznujemo s sveto mašo ob 8.00 v Podgori, ob 9.00 v Kompoljah, ob 10.30 pa je slovesna praznična sveta maša v farni cerkvi. Že nekaj let je večerna sveta maša ob 16.00, ker greste mnogi potem na Kamen vrh. Veseli smo, da pri tej sveti maši vsako leto poje ponikovski zbor.

DAN SAMOSTOJNOSTI je na god svetega Štefana. Vse, ki imate radi našo državo Slovenijo, vabimo, da bi prišli k sveti maši ob pol enajstih in goreče molili zanjo, saj so potrebe resnično velike.

Verouka do 6. januarja ne bo.

Praznik Gospodovega razglasenja ali sveti trije kralji, 6. januarja, praznujemo kot misijonski praznik. Ta dan pri večerni sveti maši prinesejo otroci svoje adventne darove za svoje vrstnike v misijonih, kjer jih tarejo lakota in revščina. Ne morete si misliti, kaj v misijonih naredijo z našimi malimi darovi. Bog vam vnaprej povrni!

TRIKRALJEVSKA AKCIJA – KOLEDOVANJE zbere za misijone veliko denarja. Naši šolarji gredo v božičnem času od hiše do hiše in oznanijo veselo vest o Jezusovem rojstvu, obenem pa zbirajo darove za tiste, ki tega še ne vedo, zlasti za misijone. Te darove prinesejo na praznik treh kraljev v cerkev in jih položijo na oltar, mi pa jih potem izročimo misijonski pisarni, ki jih posreduje na pravo mesto. V imenu naših misijonarjev, ki jim s tem veliko pomagamo, iskrena hvala.

VSI NA SREČANJE KOLEDNIKOV

Trikraljevska akcija letos praznuje 30-letnico, zato bo veliko srečanje kolednikov v soboto, 4. januarja 2025, v Ljubljani. Iz Dobropolje in Strug bo peljal poseben avtobus. Vsi koledniki in spremljevalci se skušajte srečanja udeležiti. Program se bo začel na Prešernovem trgu ob 9.30, nato bo sprehod po Ljubljani in ogled jaslic, ob 12.00 bo sveta maša v stolnici, ob 13.30 pa topla malica za vse navzoče. Z voditelji se pogovorite, ker moramo število vnaprej javiti.

SVETOPISEMSKA SKUPINA lepo vabljen na srečanje v ponedeljek, 13. januarja.

ih̄s

Gospod prihaja, pojdimo mu naproti

»No, leto je naokoli, prišel je september in z njim dedkov rojstni dan,« je novico slavnostno oznanil oče Branko. »Malo me skrbi, saj dedek ni več tako vitalen kot prejšnja leta,« je nato dodal. »Oči, boš naročil pa katering z dobrotami, ki jih bom jaz izbral in mi najbolj teknejo,« je bil miselno hitro odziven tridesetletni večni študent Žan. Šest let mlajša Monika je malo zadržano predlagala, da bi z mami Tončko skuhalo kosilo, moški del družine pa bi poskrbel za transport.

V srcu mami Tončke se je premaknil trn, ki jo je vsakič zbodel, kadar se je spomnila mladih let, ko sta z Brankom postajala par. Ob prvi predstavitvi svoje ljubezni na domu v vasici blizu večjega mesta je Brankov oče vprašal Tončko: »Kje pa si doma?« Ta je tedaj ponosnemu narcisoidnemu očetu Jožetu povedala, da je iz sosednje hribovske vasice, kjer imajo kmetijo. S štirimi brati oziroma sestrami predvsem konec tedna in med počitnicami radi poprimejo za delo. V prostem času jim ni nikoli dolgčas, saj si imajo kaj povedati, se zabavajo, kdaj pa kdaj pa tudi malo skregajo. Dodala je še, da si žaljivke hitro odpustijo, se imajo radi, pa tudi kaj zmolijo za brata ali sestro, kadar ima izpit ali kakšno težko nalogo. Tedaj je dedek Jože, ki ni preveč rad slišal besede molitev ter da obstajajo družine, ki imajo več otrok, rekel: »Če prav razumem, si ti s kmetije Pri Višinskih!« »Kako vi vse dobro poznate,« je s smejočimi lički prijazno rekla Tončka. Tedaj je oče Jože sinu Branku gospodovalno ukazal: »Svetujem ti, da prekineš s tem dekletom, saj mu je le zato, da bi prišlo do hiše. Pri njih je veliko otrok in gotovo iščejo samo materialne koristi. Zdaj, ko si zaljubljen, nimaš odprtih oči. Ko bo prepozno, boš obžaloval! Vendar povem ti, da dokler bom jaz živ, ona ne bo nikoli živela pod mojo streho. Ti gledaš le na lepoto, ki z leti mine. Poročiti se moraš z bogastvom in ne s čustvi.« Tedaj je v strupene Jožetove besede želela poseči njegova žena Marija, a ji tako kot običajno ni dovolil do besede. Sin Branko je tedaj objel Tončko in se s tresočim, vendar odločnim glasom prvič uprl očetu: »Oče, če bi bile meni pomembne materialne stvari, bi dekle izbral po merilih, ki si mi jih predlagal. Trdno sem prepričan, da me Tončka ljubi tako kot jaz njo, zato si bova poiskala stanovanje. Dokazala ti bova, da si brez tvoje pomoči lahko zgradiva topel dom. Čudno se mi zdi, da te mami zaradi tvojih neumnosti, ki jih počenjaš, še ni zapustila.«

Branko in Tončka sta v bližnjem mestu dobila garsonjero, njuna poročna gostija ni bila razkošna, s trdim delom sta v nekaj letih zgradila prijeten dom. Tončka je ob nedeljah v evharistični daritvi našla moč za težave naslednjih dni, Branko pa se je izgovarjal, da mora še veliko postoriti pri hiši. Na žalost je takšen vzorec prinesel od doma, saj oče Jože zaradi koristi v službi ni šel nikoli v cerkev. Mamino kolebanje o pripravi kosila

je prekinila hčerka Monika: »Mami, pozabi, kaj si morala v mladosti prestati zaradi svojeglavosti dedka. Sedaj bo gotovo vesel in se bo zamislil, če mu bomo povedali, da sva pripravili praznovanje. Vse bomo pripravili in praznovali z močno vero, živim upanjem in dejavno ljubeznijo. Le na tak način se bodo v naših srcih poznale milosti tega velikega leta.« »Naj bo zaradi Jezusa, sama pa dediju še ne morem odpustiti,« je privolila mama Tončka.

Ko je družina ob nedeljskem praznovanju vstopila v dedkovo hišo, jih je z zvočnikov računalnika presenetila prijetna glasba. Branko je nekaj časa poslušal besedilo nežne pesmi: Ljubljena slovenska hiša tiha sredi tihih trat, ali še spoštljivo hraniš nadvse dragi svoj zaklad? Moli, moli rožni venec, ljubljene slovenski krov. Zvesto nad teboj počival bo Marijin blagoslov. Stopil je do očeta: »Oče, želim ti le zdravja, ker če sklepam po pesmi, ki jo predvajaš z mp3, postajaš nekam čuden. Ali te želi posrkati demenca ali pa se nekaj dogaja s tvojim umom. Do sedaj si imel vedno odlične misli, usmerjene v svet neprestanega gospodarskega napredka. Vsak petek si mi po e-pošti poslal naročilo, kaj ti naj prinesem iz trgovine za prihodnji teden. Res je, da mi ga zadnje čase skoraj ni bilo treba prebrati, saj je bilo naročilo vedno isto.« Vsebina pesmi se je bolj dotaknila Tončke. V to hišo je v zadnjih letih po smrti mame Marije prihajala z možem Brankom enkrat mesečno, ko je pospravila po hiši. Branko ji je včasih med vožnjo govoril: »Tončka, kako zmoreš pospravljati v očetovi hiši po vsem, kar je o tebi izrekel pred mnogimi leti. Predlagam ti, da vsake toliko časa pokličeva čistilni servis, da uredi očetovo stanovanje.« Tončka mu je odgovorila: »Tvoj oče je. To zmorem le zaradi svoje vere v večno življenje in Jezusa, ki se je zaradi našega odrešenja daroval na križu in nam z vstajenjem pokazal, kaj nas čaka po smrti. Čeprav sem tvojemu očetu odpustila, pa me še vedno skelijo besede, da sem te »ovila« zaradi koristoljubja. Morda bi imela v prvih letih zakona res več časa za naju, če ne bi zidala nove hiše, morda bi tudi ti hodil z menoj k maši, morda bi se ob večerih bistveno več pogovarjala o naju in ne le o gradnji. Morda bi si vzela več časa za najina otroka, tako pa sva njima omogočala razne dejavnosti, pogosto sva predvsem Žana ovijala v vato, da se ne bi spopadal z izzivi vztrajnosti, delavnosti, odgovornosti in truda za uspeh. Ampak samo Bog ve, zakaj mora vse biti tako in ne po moji volji.« Nato je zaslišala besedilo druge kitice Ali še visi pod križem tvojih dedov blagoslov – lepi, hišni rožni venec, priča tolikovih rodov? in v njenem srcu se nekaj premaknilo. Nesluteni glas ji je prigovarjal: »Stopi do dedka Jožeta, stisni mu desnico in povej mu, da mu oprostiš vse grde besede, ki jih je imel do tebe. Tudi v tej hiši se je nekdanj ob večerih slišala molitev rožnega venca.« Stopila je do dedka, ga objela, iz njenih ust so prišle velike besede: »Dedek, rada vas imam!« Več ni zmogla, saj je začutila hlipanje in solze, ki so prihajale iz nekdanj tako trdosrčnega in nadutega dedka.

Ob pogrnjeni mizi se je dedek pokrižal ter zahvalil kuharicam in obema moškima, ki sta poskrbela, da se med dostavo ni pripetila kakšna nerodnost s hrano. Ob koncu je še predlagal, da zmoliijo zdravo marijo za njegovo pokojno ženo Marijo. Vnuk Žan se ni niti pokrižal niti ni molil. V njem je bilo preveč nadutosti in samovšečnosti. Mislil si je: »Kaj pa sedaj bluzi? Gotovo se je dedku omračil um.«

Po kosilu je dedek dejal, da želi sporočiti še eno veliko željo: »V zadnjih šestih letih, odkar je umrla žena Marija, sem spoznal, kako težko je človeku samemu biti. Za zdaj si lahko še sam kaj skuham, čeprav imam teden za tednom enak jedilnik. Vendar to me ne moti preveč. Samota pa me ubija. Ko se sredi noči prebudim, ne morem več zaspati. Ne bojim se tatov, saj imam vse prihranke na banki, česa drugega razen knjig in posode ter svojih oblačil pa nimam v hiši. Tudi avtomobil je že zdavnaj dosegel polnoletnost. Želel bi se s kom pogovarjati, pa ni nikogar. Zato sem se odločil, da tebi, vnuk Žan, ponudim svojo hišo. Tvoja naloga bo le, da mi boš vsak dan namenil malo časa. Ko ne bom več mogel skrbeti zase, bom odšel v dom za ostarele. Pozanimal sem se že o ceni. Če bi bil nepokreten, bi moje pokojnine skupaj s prihranki zadostovale za vsaj deset let. Tvoja naloga, Žan, pa bi bila, da bi vzdrževal hišo. Vem, da ne bom nasprotoval nobenemu dekletu, ki si ga boš izbral za ženo. To, kar sem naredil s tvojo mamo pred več kot tridesetimi leti, mi ni ravno v ponos. Žan, ali se boš preselil k meni?« Tridesetletni Žan je izbruhnil kakor dveletni otrok: »Ne grem od svoje mami. Kdo bo pral moja oblačila? Kdo mi bo kuhal? Kdo bo plačeval položnice, saj še nisem doštudiral. Tudi v službo ne grem vsaj še nekaj let. Kdo mi bo dajal žepnino?« Z nogami je začel cepetati in se dreti: »Nikamor ne grem od mami. Doma sem preskrbljen, ti si pa domišljaš, da bom jaz hodil zate v trgovino! Kar misli si. Hočem biti prost. Ne maram obveznosti. Če ne moreš skrbeti za sebe, ti nisem jaz kriv. Jaz pa bom ostal pri mami. Nikamor ne grem!« Tišino, ki je nastala v jedilnici, je z modrovanjem prekinil dedek: »Če me želite poslušati, vam povem besede ameriškega sodnika, ki smo jih pogosto poslušali v srednji šoli pred šestdesetimi leti: Pokosi travo, umij okna, nauči se kuhati, zgradi šotor, najdi si počitniško delo, obišči bolne, študiraj in potem, ko vse to narediš, preberi knjigo. Tvoj kraj ti ne dolguje rekreacijskih prostorov in tvoji starši ti ne dolgujejo zabave. Svet ti ne dolguje preživljanja, ti dolguješ nekaj svetu. Dolguješ mu svoj čas, energijo in talente, da ne bo nikjer več vojne, bolezni in osamljenosti. Z drugimi besedami: odrasti, nehaj se cmeriti, izstopi iz svojega sveta v oblakih, razvij hrbtenico, ne pa sanjarij. Začni se obnašati kot odgovorna oseba. Pomemben si in svet te potrebuje. Prepozno je za posedanje in čakanje, da bo nekdo nekega dne kaj naredil. Danes je tisti dan in tisti nekdo si ti!« Tišino je prekinil oče Branko: »Z dedkom Jožetom se v marsičem ne strinjam, a ga v teh odločnih vzgojnih besedah, ki so še kako aktualne, podpiram. Kar sem ga poznal, je bil pravi deloholik z eno veliko napako. Moje mame Marije ni nikoli objel, ji prinesel

roč ali ji bil hvaležen za vse, kar je naredila zanj. Večkrat sem videl njene solze. Vedno mi je rekla, saj bo bolje. Ko sem že postal polnoleten, sem v času njene žalosti toliko časa drezal vanjo, da mi je pojasnila, kaj je vzrok njene žalosti. Bila je tvoja nezvestoba. Tedaj sem te hotel s kolom pretepesti in le maminemu posredovanju se lahko zahvališ, da nisem naredil česa hujšega. Verjetno si tudi zato z izbranimi besedami razžalil moje dekle, sedaj ženo Tončko. S temi vzgojnimi besedami, ki si jih danes posredoval Žanu, pa se v celoti strinjam.«

Dedek Jože je malo zardel in dejal: »Sin, povedal si resnico, ki se je v celoti zavedam zadnjih šest let, ko sem sam. Kolikor sem bil sam preveč deloholika – predvsem za druge, pa imaš ti premalo čuta za sodelavce. Iz tvojih pripovedovanj čutim, da skrbiš le za svojo dobrobit – ne glede, če je to pošteno ali ne. Zapomni si, da en krivični dinar uniči devetindevetdeset, ki jih pošteno zaslužiš.« Nastala je tišina. Prekinila jo je pesem, ki se je vseskozi predvajala: Ali še v večernih urah oče v krogu vseh otrok z rožnim vencem si pokrije trde žulje trudnih rok? Dedek je še nadaljeval: »Pred leti sem vam sporočil svoje poslednje želje, da me po smrti raztrosite pod Triglavom. V teh letih samote mi je srce marsikaj očitalo. Včasih sem skrbi topil v pijači, drugič sem rjovel, naslednjič jokal. Televizijskih oddaj nisem prenašal. Nič ni pomagalo. Ko sem na radiu ujel oddajo, ki je govorila o reševanju zapletenih usod, sem ji prisluhnil. Nato skoraj nisem več spreminjal radijske frekvence. Na Radiu Ognjišče sem slišal tudi pesem, ki jo sedaj najraje poslušam. Tam sem v pogovornih oddajah slišal zanimivo idejo, da nas po smrti čaka večni raj. To pa je nekaj tudi za mene, da se bom nekoč srečal s pokojno Marijo. Sedaj tudi kaj zmolim, vendar se kar malo bojim, kako se bom poslovil od vseh neumnosti, ki sem jih v življenju delal, da bom po smrti lahko večno živel. Eni od njih – glede raztrosa svojega telesa – sem že dal slovo. Kadar bom umrl, me v krsti položite v grob poleg moje Marije. Ona je gotovo že v nebesih, za kar se mora vsaj malo zahvaliti tudi mojim grehom in sitnostim, ki jih je vdano prenašala. Upam, da mi bo že v tem življenju vsaj malo pomagala, da moj prehod v večnost ne bo pretežak in da moja duša ne bo predolgo v vica. Če bom želel priti v raj, se bom moral približati svetniku Frančišku Asiškemu, ki mi je bil v prvem delu življenja zelo podoben: privošči si čim več, hodi na potovanja. V šesti božji zapovedi sem ga celo prekašal. Danes si ti, moj sin Branko, na te rane ponovno dodal sol. Na radiu sem slišal, kaj vse je naredil vitez Frančišek, potem ko je zbolel. Svoje premoženje je delil ubogim, v srcu pa sta se kopičila mir in pristno veselje. V teh dejanjih usmiljenja do revnih, bolnih in zavrženih ga ne bom nikoli dosegel.«

Čudne poglede Žana in neprijetno stanje je prekinila vnukinja Monika: »Dedek, do pomladi sem lahko jaz pri tebi. Do tedaj nameravam narediti magisterij na pedagogiki.« Njene besede, da bosta lahko kdaj skupaj zmolila rožni venec, so se sovpadale s pesmijo iz zvočnika: Ali še doni po hišah, ko se vžiga zvezdna noč, skupni glasni rožni venec,

kot smo čuli ga nekoč. Moli, moli rožni venec, ljubljeni slovenski krov. Zvesto nad teboj počival bo Marijin blagoslov. Žan se je oddahnil in podal zbadljivko svoji sestri: »Odlično, sedaj bosta lahko postala verska fanatika.« Oče Branko, ki še ni pozabil Žanove togotnosti ob začetku obiska, je sina grdo pogledal in dejal: »Tisti, ki ne zna poskrbeti niti zase, naj bo kar tiho.« Mama Tončka pa je začela razmišljati o Monikinih besedah, da je pri dedku lahko do pomladi: »Morda pa ima fanta in se spomladi poroči. Morda bo poroka celo v mesecu šmarnic, ki sva jih skupaj tako radi obiskovali.« Z mešanimi občutki so se poslovili, Monika pa je dedku obljubila, da se k njemu preseli naslednji dan.

V naslednjem mesecu je Monika občasno hodila v mesto, kjer je iskala in dopolnjevala gradivo za svoje magistrsko delo. Ob popoldnevih jo je že čakala dedkova enolončnica, sama pa se je s pomočjo maminih navodil lotila tudi sadnih zavihkov. Enkrat tedensko je v mraku odšla na srečanje študentske veroučne skupine v svojo župnijo. Dedka je zanimalo, zakaj gre občasno k maši tudi med tednom. »Dedek, maša nam daje milost, da se zmoremo izogniti grdim besedam in dejanjem ter lažje prenašamo drug drugega. Bistvo maše pa je ponovni vstop Jezusa med nas. Če nam duša ne očita večjega greha, ga lahko prejmemo v obhajilu. Obhajilo nas umirja in prinaša številne duhovne darove. Svetnik Janez Vianney je rekel, da je obhajilo kakor močan piš za ogenj, ki začenja ugašati, a ko tja, kjer je še žerjavica, pihneš, žerjavica spet zagori. Dedek, veš, obhajilo pa mi da tudi moč, da lažje pobrskam po svojih grehih in jih v spovedi izročim Jezusu. Ko mi grehe odpusti, dobim moč, da sem vsaj nekaj časa prijaznejša in manj mislim na svoj egoizem,« se je odprla vnukinja. Ob misli, da je vnukinja sproščena, da je ne zbega vsaka malenkost, si je tudi on zaželel nekaj tega miru. »Morda pa bo tudi strah odletel z moje glave,« mu je donelo v mislih. Življenje z neko notranjo napetostjo, ko v vsakem dogodku vidiš napad na sebe, ga je čedalje bolj mučilo. »Monika, tudi jaz bi šel k obhajilu, vendar to se ne bo zgodilo. V cerkvi nisem bil že od pogreba moje Marije, pa tudi čedalje težje hodim«, je modroval dedek. Monika se je razveselila teh besed: »Dedek, to ni kakšna velika težava. Obhajilo je treba prejeti s čistim srcem. To dosežemo s pomočjo spovedi, ko pred Jezusom razmislimo in mu povemo svoje grehe in slabosti. Ta nam jih odpusti in daje moči, da se lažje borimo proti grdim razvadam, mislim, ki škodujejo nam in ljudem okoli nas. Dedek, če želiš, lahko povabim duhovnika, da pride k tebi. Kar doma lahko opraviš sveto spoved in prejmeš obhajilo,« se je domislila Monika. »To pa ne, iz mladosti se spominjam, da so duhovnika povabili k staremu človeku, preden je umrl. Smrti si v tem trenutku ne želim,« je bil odločen dedek.

Monika se je nasmehnila: »Dedek, torej ti misliš, da duhovnik prinese evtanazijo?« »No, pomen te beseda pa že poznam; tega postopka on ne obvlada. Pri verouku so nas učili o večnem življenju v nebesih, kjer je verjetno že moja Marija. Želim si terapijo, ki me bo

pripeljala k ženi, kjer bomo z znanci kramljali in nas ne bo ničesar strah,« je odgovoril dedek »Dedek, že zdavnaj so minili časi, ko je duhovnik k starejšim ljudem prinašal le zadnjo popotnico. Sedaj lahko pride na obisk vsak mesec, če želiš spoved in obhajilo. Obhajilo pa bi ti lahko prinesla tudi jaz v posebni škatlici od maše, če bi si to želel,« je pojasnila vnukinja.

Na pragu adventa se je Jože po dolgih letih srečal z zakramentom spovedi in obhajila. Po nekaj dneh se je prepričal, da sedaj duhovnik v hišo ne prinaša zadnje ure. Z Moniko sta večkrat molila vsaj desetko rožnega venca, ob kateri sta se zahvaljevala Bogu, da je Žan zbral pogum, se odločil, da želi novo življenje, in odšel v komuno. Jože je pogosto modroval: »Občudujem vnuka in vse, ki se odločajo in vztrajajo pri odvajanju od alkohola, opojnih snovi in ostalih zasvojenosti.« Dedek je vse pogostejše želel, da molita tudi za mir, saj je kot majhen otrok doživel drugo svetovno vojno in razdejanje ter revščino po njej. Monika je pripravila tudi adventni venček, da je bila hiša prepojena s pričakovanjem božiča.

V soboto pred drugo adventno nedeljo sta prišla k Moniki prijatelja iz veroučne skupine Jon in Eva. Že stisk rok je dedka Jožeta razveselil. Ob čaju so prijetno kramljali. Iz pogovora je razbral, da bo Monika spomladi nekam odšla. Opogumil se je: »Monika, kaj me boš res spomladi zapustila?« »Dedek, če bo božja volja, se bom po zaključku študija preselila v novi dom. Dolgo sem tehtala, oklevala, premišljevala, preden sem odgovorila božjemu klicu. Maja bom vstopila v samostan. Upam, da bom s pomočjo Jezusa služila otrokom in mladim, da se ne bi kdo izgubil,« je zažarela Monika. »In kaj bo z menoj? Ali bom spet sam?« je tarnal dedek. Monika je odgovorila: »Ljubi dedek! Ko sem te opazovala, s kakšno pobožnostjo prejemaš obhajilo, kako si skromen, kako si rad v družbi, kako si nezahteven, sem pred tabernakljem prosila Vsemogočnega za nasvet, kako ti naj pomagam. Dobila sem namig, kot so ga modri, ki jih je usmerjala zvezda do Novorojenega. Eva in Jon, moja prijatelja iz študentske skupine, se želita poročiti in začeti skupno življenje. Tako kot sveta družina iščeta stanovanje. Zato sem ju danes povabila, da ju spoznaš in premisliš o mojem predlogu!« Dedek je bil presenečen in hkrati vesel: »Monika, sem se že odločil. Če resnično želiš iti po poti pristnega veselja in pomoči najrevnejšim, te ne bom zadrževal. Ti veš, da mi hiša ne pomeni veliko. Tebi sem jo namenil. Če sta tvoja prijatelja vsaj malo podobna tebi, se ne bojim, da ne bosta znala potrpeti ob mojih muhah. Enkrat v življenju sem pregnal »ta mlado«, nato pa sem mnogo desetletij kljub vsem materialnim dobrinam sejal slabo voljo vsepovsod. Gledal sem le nase, na svoje ugodje, drugo me ni zanimalo. Bal sem se, da bo jok bodočih vnukov motil mojo rutino. Sedaj mi Bog pošilja, da dokažem ljudem, s katerimi nisem v krvnem sorodstvu, da v moči Jezusa zmorem tudi to. Priznam, da sem malo tudi še

egoist, ko neprestano govorim, da še nisem za v dom. Toda upam, da mi bo usmiljeni Jezus ta kanček egoizma odpustil. Eva in Jon, če vama Monika dovoli, da sta pri nas na stanovanju, se strinjam. Seveda pa bo ena soba od Monike, kamor bo imela vedno prost vstop. Če nimata kje živeti, se zaradi mene lahko preselita, vendar bi vama predlagal, da se prej vsaj cerkveno poročita.« Monika je zacvetela, objela dedka in predlagala, da skupaj zapojejo Marijino pesem Ljubljena slovenska hiša. Glasovi mladih so se spletili v hvalnico vsemogočnemu. Ob refrenu je še dedek z drhtečim basom pomagal: Moli, moli rožni venec, ljubljeni slovenski krov. Zvesto nad teboj počival bo Marijin blagoslov.

Tretjo adventno nedeljo je bila maša za pokojne in žive iz dedkove družine. K maši sta prišla Branko in Tončka. Dedi Jože ni želel ostati doma. Oblekel se je najlepšo obleko, na glavo si je dal svečan klobuk, Moniko pa je poprosil, da mu da šal prek ušes, da se ne bi prehladil. Pred cerkvijo sta že čakala tudi Eva in Jon. Branko in Tončka sta se sedaj srečala z novima dedkovima skrbnikoma, o katerih ju je Monika že med tednom obvestila. Ko so vstopili v cerkev, je dedek snel klobuk, se pokrižal in globoko priklonil. Prijel se je za šal. Monika mu je prišepnila: »Saj imaš lahko tudi klobuk na glavi.« »Kaj pa blebetaš! Še ko sem šel kam na obisk, sem iz spoštovanja do gostiteljev dal z glave klobuk. Pa ne bi tega naredil pred Bogom. Prosim te, da mi še šal popraviš z ušes, da ne bom kot kakšna mačkara!« je bil odločen dedek. Za Branka, ki tudi ni bil pri maši od pogreba svoje mame, je bilo vse nekaj novega. Pozorno je sledil. Zdrznil se je, ko je duhovnik v evangeliju prebral besede Janeza Krstnika, namenjene vojakom, ki so ga vprašali, kaj naj naredijo, da bodo pripravljeni na prihod Luči: Ne bodite do nikogar nasilni in nikogar ne trpinčite, ampak bodite zadovoljni s svojo plačo. Misлил si je: »Ali so vedeli, da pridem k maši? Tudi jaz v službi pogosto nergam. Večkrat rečem, da naredim veliko več, kot je moje plačilo. Pa mi kaj manjka? Še vedno si lahko privoščim, kar si mladi ne morejo.« Po nekaj minutah je ušesa usmeril k pridigi. Duhovnik je med drugim dejal: »Lahko nam je tedaj, ko nimamo težav, ko veseljačimo ob stojnicah in govorimo opolzke besede. Zvečer pa smo potem jezni na vse, z zlomljenim upanjem, s črnogledimi mislimi, polnimi zavisti. Tedaj se spomni na veselo pričakovanje tretje adventne nedelje. Tedaj priznaj gospodu, da nisi popoln, in ga začni slaviti, da nam je poslal spovednico, kapelo spreobrnjenja.« Branko si je vtisnil v dušo: »Ta duhovnik je mlad, pove pa modro. Zadel me je. Tudi jaz bom šel še pred božičem k dobri spovedi. Sodelavec mi je zadnjič omenil, da hodi k spovedi v mesto. Tam se lahko tudi usedeš ter se po moško pomeniš. Se pa njegovi otroci malo hecajo iz njega, ko mu pravijo, da je vseeno, če ne gre k spovedi v domači župniji, ker ga tudi tam že vsi duhovniki poznajo. No, in je kaj takega, česar morda duhovnik še ni slišal? Konec koncev grehe odpušča Bog.«

Po maši so vsi odšli na dedkov dom. Ob boljšem kosilu, ki sta ga pripravili Monika in Eva, so se razvezale besede. Branko je izrekel tople besede: »Draga Eva in Jon, vesel sem, da bosta skrbela za mojega očeta. Za tebe, Monika, sem malo manj vesel, ker se podajaš na pot, ki za nas, bolj mlačne kristjane, ni ravno preprosta. Vendar če boš ti srečna, bova tudi midva z mami. Še najbolj me skrbi, kaj bo z našim Žanom. Žena Tončka mi govori, naj prosim Boga, da bo Žan zmogel, a jaz, ki sem se vedno zanašal na svoje znanje in ukane, tega še ne zmorem. Žanu želim, da se vrne sproščen, vesel in srečen.« Ob tem deljenju misli so mu potekle solze, ki so kazale na razbolelo dušo. Ded je velel: »Da bo Žan zdržal in se vrnil, mu bo pomagala naša molitev.« Začeli so z desetko rožnega venca: ki si ga Devica v obiskovanju Elizabete nosila. Ob koncu molitve je začela Monika peti adventno pesem: Kedaj zveličar prišel boš. Pomagali so tudi Eva in Jon ter mama Tončka in ded. Ob besedilu V nebesih čuj naš klic srca in skoro pridi v dol solza, prinesi v srce nam radost in duši bolni spet prostost je Branko objel ženo. Objeli so se tudi drugi in v mislih medse poklicali še Žana.

Ivan Grandovec

Pon. 23.12. <i>BOŽIČ. DEV.</i>	Vid.	18.00	Danijela Novak, obl., Vid. Za duhovnike in bogoslovce
Tor. 24.12 SVETI VEČER <i>Adam in Eva</i>	Vid. Pon. Vid.	17.00 22.00 24.00	Jožef in Antonija Hren, obl., Zg. Mežnarjevi in Franc Škulj Za farane in neverne
Sre. 25.12. BOŽIČ.ROJS TVO GOSP. <i>Anastazija</i>	Pdg. Kom. Vid. Vid.	8.00 9.00 10.30 16.00	Smrekarjevi, Pdg. Pogrešani fantje in moške Rozalija Jakič, obl., Z. v. Jože Novak, K. 68. A, obl.
Čet. 26. 12. <i>ŠTEFAN</i> <i>Dan</i> <i>samostojnosti</i>	Vid. Pon. Vid. Kom.	7.30 9.00 10.30 18.00	Anton in Julija Novak, V. 7 Janez Vidmar II. druž. Pugelj Za SLOVENIJO II. Andrej Strnad, 8. dan Alojz Babič, Kom., obl.
Pet. 27. 12. <i>Janez, ap.</i>	Vid.	18.00	Jože Babič in vsi Tišlerjevi, Zg. Frančiška Novak, obl., Vodice
Sob. 28.12. <i>Nedolžni otroci</i>	Vid. Kom	8.00 18.30	Janez Drobnič, obl., Vid. Ana Žgajnar, obl., Z. v. Jože Strah, obl., K. 8
Ned. 29.12. SVETA DRUŽ. Tomaž B. David	Vid. Pon. Vid. Vid.	7.30 9.00 10.30 18.00	Za farane in neverne Za pogrešane fante in moške Anton Prhaj, obl. Marjeta Cimerman, obl., Hrib Vsi Gašperjevi, Zg.
Pon. 30.12. <i>Feliks</i>	Vid. Pon.	7.30 18.00	Anka in Stane Kastelic, obl., Zg. Anton, Franči in Karel
Tor. 31. 12. <i>Silvester</i>	Vid.	8.00	V zahvalo za vse dobrote Za dobrotnike župnije
Sre. 1. 1. <i>BOŽJA MATI</i> <i>MARIJA</i> <i>NOVO LETO</i>	Vid. Pon. Vid. Vid.	7.30 9.00 10.30 18.00	Franc, Marija in sestre Škulj, obl. Stane Žnidaršič Vsi Mežnarjevi, Vid. Ivana in Alojz Babič, B. v. 12, obl.
Čet. 2. 1. <i>Bazilij Vel.</i>	Vid.	18.00	Vsi Svetinovi Urška Šporar
Pet. 3. 1. <i>PRVI PETEK</i>	Vid.	18.00	Starši Samec, Karel in Kristina, Pdč.
Sob. 4. 1. <i>Elizabeta S.</i>	Vid. Kom.	8.00 18.30	Janez in Marija Novak, Z. v. Mirko Buščaj, obl.
Ned. 5. 1. 2. po božiču Janez, Milena	Vid. Pon. Vid. Vid.	7.30 9.00 10.30 18.00	Za farane in neverne Edvard, Amalija in Meja Zgonc Starši in Ignac Šuštar, Vid, obl. Janez Kovačič, Zg. Marjan Cimerman, obl., Pdč.
Pon. 6. 1. GOSPODOVO RAZGLAŠENJE TRIJE KRALJI	Vid. Pon. Vid. Kom.	9.00 19.00 18.00 18.30	Milena Šuštar, obl., B. v. Karel Lenarčič, obl. Ivanka Jere, obl., Z. v. Franc in Angela Zupančič, obl.
Tor. 7. 1. <i>Rajmund</i>	Vid. Kom.	18.00 18.00	Za duše v vicah Marija in Rudolf Strah, obl.
Sre. 8. 1.	Vid.	7.00	Po namenu in pok. starši H.
Čet. 9. 1. <i>Hadrijan</i>	Vid. I. G.	18.00 18.00	Alojz in Ivanka Vesel, obl., Predst. Angela in Jože Žnidaršič
Pet. 10. 1. <i>Gregor Niški</i>	Vid.	18.00	Za zdravje N. Primož Sernel
Sob. 11. 1. <i>Pavlin</i>	Vid. Kom	8.00 18.30	Kristina in Franc Ljubič, obl., Zg. Stanislav Tomšič, obl.
Ned. 12. 1. Jezusov krst Tatjana	Vid. Pon. Vid. Vid.	7.30 9.00 10.30 18.00	Za farane in neverne Jožica Zakrajšek, Srobotnik Marija Marolt, obl., Z. v. Jože Štih, obl. Starši Zabukovec in Jožefa Zrimšek,o.,V.